

ΓΕΝΙΚΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΝ ΝΑΥΠΛΙΩ, ΣΑΒΒΑΤΩ, 11 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1826.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ.

ΠΡΑΚΤΙΚΑ ΤΗΣ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ.

Ἡ Διοικητικὴ Ἐπιτροπὴ τῆς Ἑλλάδος.

Ἐπειδὴ διὰ τὴν ἀθλὸν τύχην τοῦ πολέμου εἶναι ἐπ' ἡμεῶν εἰς τὰς κατὰ τοῦ ἐχθροῦ ναυμαχίας νὰ δυστυχήσωσι καὶ τινες τῶν ἐν τῷ ἀτμοκινήτῳ Ἡ Καρτερίᾳ ναυτῶν Εὐρωπαίων, γινόμενοι ἀνίκαντοι.

Καὶ ἔπειδὴ ἡ Διοίκησις χρεωστεῖ δι' εὐγνωμοσύνην νὰ ἀνταμείψῃ τοὺς ἀνίκαντους,

Θεσπίζει:

Α'. Προσδιορίζεται ἐτήσιος ἀνταμοιβὴ διὰ βίου τάληρα ἑκατὸν εἰς ἕκαστον τῶν ἐν τῷ ἀτμοκινήτῳ Ἡ Καρτερίᾳ ναυτῶν Εὐρωπαίων, ὅστις ἤθελε δυστυχήσῃ εἰς τὰς κατὰ τοῦ ἐχθροῦ ναυμαχίας, γινόμενος ἀνίκαντος.

Β'. Τὸ παρὸν Δέσπισμα νὰ δημοσιευθῇ διὰ τοῦ τύπου. Ἐν Ναυπλίῳ 6 Σεπτεμβρίου 1826.

Ὁ Πρόεδρος

Ἀνδρέας Ζαήμης. Α. Χ. Ἀναργύρου.

Δ. Τζαμαδός. Α. Μοναρχίδης.

Π. Μαυρομιχάλης. Κ. Ζῶτος.

Α. Δεληγιάννης. Ἰωάν. Βλάχος.

Γ. Σισαίνης. Π. Δ. Δημητράκου.

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς

Γ. Γλαζάκης.

Ἐγχώριοι εἰδήσεις.

Ἐκ Ναυπλίου.

Ἐκ Γραμπούσης γράφουσιν ἀπὸ 1 Σεπτεμβρίου τὰ ἀκόλουθα. "Τὸ στρατιωτικὸν τοῦ Μουσταφά-μπεη γογγύζει κατὰ τοῦ ἀρχηγοῦ του· διότι ἔχει νὰ λαμβάνῃ δεκαεὶς μηνῶν μισθοὺς, καὶ εὐρίσκεται εἰς ἄκραν διχόνοιαν. Βεβαιούμεθα ὅτι ἀπεφάσισε φόρον ἀνὰ 50 γρότια εἰς ἕκαστον χριστιανὸν, καὶ τὰ χρήματα συνάγονται μετὰ βίας, καὶ δέλουσι χρησιμεύσει εἰς μισθοὺς. Πληροφορούμεθα ὅτι σιμὰ τῶν ἄλλων τυραννικῶν μέσων, τὰ ὅποια ἀσχισαν οἱ Τούρκοι νὰ μεταχειρίζονται εἰς τὴν Κρήτην, ἐξακολουθοῦντες τὸ τυραννικώτατον τῆς Αἰγύπτου σύστημα, εἶναι καὶ ὁ

νέος ὀρισμὸς περὶ τοῦ νὰ μὴν ἡμπορῇ τις νὰ πωλῇ ἐκ τῆς ἰδιοκτησίας του οὐδὲ τὸ παραμικρὸν, ἂν πρότερον δὲν εἰδοποιήσῃ περὶ τούτου τὸν Μουσταφᾶν. Ἄς γενηῇ παράδειγμα ἡ Κρήτη εἰς τὰ ἐπαπειλούμενα τῆς Ἑλλάδος μέρη, εἰς ποίαν κατάστασιν μελετῶσιν εἰ ἐχθροὶ νὰ φέρωσι τοὺς Ἕλληνας, ἂν φέρωσιν εἰς ἑκάστω τὸν ὀλέθριον σκοπὸν των. Οἱ Κρήτες εἶναι ἀγανακτησμένοι διὰ τὰ ἀφόρητα κακὰ καὶ δεινὰ, τὰ ὅποια πάσχουσιν. . . . Πληροφορούμεθα κατ' αὐτὰς ὅτι ἐξελθόντες τινες τῶν ἡμετέρων κατὰ τὴν Σιτείαν καὶ Ἱεράπυττον ἐφάευσαν εἰς πολλὰ μέρη ἱκανοὺς τῶν ἐχθρῶν, καὶ ἔσπειραν εἰς τοὺς εὐρισκομένους ἐκεῖ Τούρκους φρίκην. Ὁ δὲ γενναῖος Ἀλεξανδρῆς ἐζώγρησε δώδεκα ἐξερχομένους ἐκ Ῥεθύμνης κατ' αὐτάς. Ἀλλαχοῦ πάλιν ὁ Κ. Μαν'λης (Σκωλικο-Μανόλης λεγόμενος) ἐφόνευσε τρεῖς κατὰ τὴν ἐπαρχίαν Πανάκρου. Ἐν μικρὸν σῶμα Ἑλλήνων ἕως 150 εἶναι ἔτοιμον εἰς Γαῦδον νὰ περάσῃ κατ' αὐτάς, καὶ ἐλπίζομεν ἐντὸς ὀλίγου νὰ σᾶς χαροποιήσωμεν. Εἶναι δίκαιον νὰ γνωστοποιηθῇ καὶ ἡ εὐτολμία τοῦ Γεωργίου Πατευχάκη ἐκ Κεφάλων τοῦ Ἀποκορώνου ὅστις ἀφ' οὗ πρὸ καιροῦ ἐφόνευσε τρεῖς Τούρκους μίαν νύκτα, μεταχειριζόμενος ἀμυντήριον τὴν ἀξίνην, μένοντας εἰς τὴν οἰκίαν του, πρὸς ἐκδίκησιν τῆς πρὸς αὐτὸν μελετωμένης ὕβρεως, ἐφόνευσεν ἀκολουθῶς ἄλλους δύο κατὰ τὴν ἐπαρχίαν του. Τὸ αὐτὸ ἐξακολουθεῖ καὶ ὁ Κ. Ἰωάννης Παλμέτης κατὰ τὴν Κνωσσὸν καὶ Ἀνλοπόταμον μετὰ τοῦ ἀνδρείου Σταυρούλη Ἀνωγιανοῦ. Περὶ τοῦ τελευταίου τούτου μαρτυροῦσι μετὰ βεβαιότητος ὅσοι τὸν συναναπτρέφονται, ὅτι ἔχει περίπου τριάκοντα Τούρκους φονευμένους, ἀφ' ἧς ἐφάνη ὅτι ἐπροσκύνησεν ἡ Κρήτη. Μόνον ἕως τῆς κυριεύσεως τῆς Γραμπούσης εἶχε δώδεκα μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του, οἵτινες δὲν κατεδέχθησαν νὰ ὑποκύψωσιν ὀλοτελῶς εἰς τὸν βάρβαρον.

Ἀπὸ Νεοκάστρου (εἰς τὴν Πελοπόννησον) ἦλθε ταχυδρόμος εἰς τὸν Μουσταφᾶν. Ζητοῦσι ζωτροφίας· διότι πάσχουσι μεγίστην ἑλλειψιν αὐτῶν. Μᾶς λέγουσιν ὅτι ὁ Τοσσίτζας ἐπέμψθη παρὰ τοῦ Μεχμέτ-Ἀλῆ, καὶ περιέσχεται τὰ φρούρια τῆς Κρήτης, ποτὲ μὲν ἐνδεδυμένος κατὰ τοὺς Εὐρωπαίους, ἀλλὰ

τε κατὰ τοὺς Τούρκους· ἀλλ' ἀκόμη δὲν ἐμάθομεν τὸν σκοπὸν τῆς ἀποστολῆς του.

Τὴν κατὰ τὴν 16 Αὐγούστου γενεμένην κατὰ τὸ Καστέλιον μάχην σᾶς εἰδοποιήσαμεν διὰ τῆς Μήλου, καὶ δὲν εἶναι χρεῖα νὰ σᾶς γράψωμεν περὶ αὐτῆς.

Ἐξ Ἀθηνῶν 15 — 23 Αὐγούστου.

Τὴν 15 μετὰ τὸ δειλινὸν οἱ ἐχθροὶ, ἀφ' οὗ ἔρριψαν ὑπὲρ τὰ 100 κανόνια, καὶ μερικάς βόμβας ἀπὸ τοῦ Μοσίου, ὥρμησαν νὰ κυριεύσωσι τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Γεωργίου, οὗτα ὑποκάτω τῆς ἀκροπόλεως κατὰ τὸ ἀνατολικομεσημεριον μέρος· καὶ ἀφ' οὗ οἱ ἡμέτεροι τοῦ τουφεκίσαν ἀρκετὰ, παρεχώρησαν· οἱ δὲ Τούρκοι, περὶ τὰ τετρακόσιοι τὸν ἀριθμὸν, ἄλλοι ἐμδῆκαν εἰς τὸν ναὸν, οἱ δὲ, μὴ χωρήσαντες, ἔμειναν ἔξω περὶ τὸν ναὸν. Ἐν ᾧ δὲ ἦσαν εἰς τὴν χαρὰν τοῦ κέρδους, οἱ ἡμέτεροι ἐνέβαλον πῦρ εἰς τὴν ὑπόνομον, ἣτις ἦεν ἐκεῖ προκατασκευασμένη, καὶ ἀνετράπη ὅλος ὁ ναὸς, καὶ ὅσαι ἦσαν περὶ αὐτὸν οἰκίαι. Ὁ ἀριθμὸς τῶν φονεθέντων ἀναβαίνει εἰς τριακοσίους, ἐν οἷς καὶ πολλοὶ ἀξιωματικοί. Ἐκ τῶν ἡμετέρων ἐπληρώθησαν 15 ἀπὸ τουφεκίων καὶ βομβῶν· ἀπέθανε δὲ εἷς. Τὸ φρούριον ἔρριψε κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν σφαίρας κανονίων 50.

Τὴν 16 καὶ 17 ἐχθρικά κανόνια 150, καὶ τὰ πλεῖστα αὐτῶν κατὰ τοῦ προμαχῶνος τοῦ νεροῦ· ἀλλὰ δὲν ἔδραψαν παντάπασιν. Βόμβαι 100. Ἐθνατώθησαν δύο. Τὸ φρούριον ἔρριψε κανόνια 50, καὶ τὰ πολλὰ εὐστόχως.

Τὴν 18 βόμβαι 50, καὶ κανόνια 10. Ἐθνατώθη ὁ Πιέρος τέκτων Βενετός. Ἀπὸ τοῦ φρουρίου κανόνια 20.

Τὴν 19 βόμβαι 58, καὶ κανόνια 60. Ἐθνατώθησαν δύο, καὶ ἐπληρώθησαν τρεῖς. Τὸ φρούριον ἔρριψε κανόνια 25, καὶ τὰ πολλὰ εὐστόχως· βόμβας δὲ 3.

Τὴν 20 βόμβαι καὶ κανόνια 350. Ἐπληρώθησαν δύο, καὶ ἀπέθανεν εἷς. Ἀπὸ τοῦ φρουρίου κανόνια 40. Οἱ ἐχθροὶ ἐργάζονται εἰς χαράκωμα τῶν κανονιστάσιων των. Σκάπτουσι καὶ χανδάκιον προχωροῦντες πρὸς τὸ φρούριον.

Οἱ Τούρκοι ἔφερον εἰς τὴν πόλιν 366 πληγωμένους, ὡς ἐβεβαιώθημεν παρὰ τινος Ἀλβανοῦ. Οἱ Ἀλβανοὶ τρέφουσι μῖσος κατὰ τῶν Τούρκων. Αὐτοὶ πολεμοῦσι διὰ τὸν μισθόν, καὶ ὅχι διὰ τὸν σουλτάνον. Ὅπου εὗρωσι μισθόν, ἐκεῖ τρέχουσι βοηθοί.

Τὴν 21 οἱ πολιορκηταὶ ἦσαν εἰς μέγαν ἀγῶνα, προχωροῦντες εἰς τὴν σκάψιν τοῦ χανδακίου. Ἐρρίψαν βόμβας, καὶ τινὰς γρανάτας μετὰ ἐμπρηστικῶν ὑλῶν 11, καὶ κανόνια 46. Ἐθνατώθη ἐν δωδεκαετῆς παιδίον, καὶ ἐπληρώθη εἷς. Τὸ φρούριον ἔρριψε κανόνια 23. Ἀπὸ τοῦ φρουρίου ἐφόνευσαν αἱ φυλακαὶ διὰ τουφεκίων πεντέξ Τούρκους.

Σλαβῶνος τις στρατιώτης τοῦ φρουρίου ἐγνωρίσθη μετὰ τινος Βοσνάκου Τούρκου. Ὑποκρινόμενος δὲ τὸν Τούρκον πρὸς αὐτὸν, καὶ λέγων ὅτι κατάγεται ἀπὸ τῆς δαΐνης οἰκογενείας, ἐξηπάτησε τὸν Τούρκον, ὥστε εὐρέθησαν καὶ γεῖτονες. Λοιπὸν μεταξὺ ὁμιλιῶν ὁ Τούρκος ἐφανέρωσεν ὅτι ἐξ ἐκείνων τῶν μερῶν ἦλθον εἰς

Ἀθήνας ἐξ ἀρχῆς τῆς πολιορκίας 1800 ἄνδρες, τοὺς ὁποίους διαιρεῖ εἰς Μιρετίτιδας καὶ Λατίνοὺς διὰ τὴν Ἀρησκεῖαν, καὶ ἐξ αὐτῶν ἔμειναν ἕως σήμερον 186. Ὁ δὲ Ὀμέρ πασσᾶς τῆς Εὐρίπου, λέγει, ἦλθε βοηθὸς τῶν οἰκείων εἰς τὴν ἐν Χαϊδαρίῳ μάχην μετὰ 300, καὶ ἔμεινε μετὰ 18· καὶ ὅτι 366 πληγωμένοι, εἰς ζωᾷ φορτωμένοι, ἐπέμψθησαν τὴν νύκτα εἰς Εὐρίπον.

Τὴν 22 κανόνια 32 κατὰ τινος κανονιστάσιον τῆς ἀκροπόλεως. Ἡ ἐλάδη ἐγένετο εἰς τὰς ἐπάλξεις. Βόμβαι 18. Ἀπὸ δὲ τῆς ἀκροπόλεως κανόνια 13, καὶ βόμβαι 2. Σήμερον ἀπέθανε καὶ ὁ πρὸ ἡμερῶν πληγωθεὶς Δημήτριος Πρεβεζιάνας.

Τὴν 23 βόμβαι 30, καὶ κανόνια 30 κατὰ τοῦ αὐτοῦ κανονιστάσιον. Ἡ ἐλάδη πάλιν εἰς τὰς ἐπάλξεις.

Σήμερον ἐλάδομεν γράμματα ἐκ Σαλαμῖνος καὶ ἀπὸ τοῦ ἐν Ἐλευσίνῃ στρατοπέδου, ἐξ ὧν μαθήσομεν μετὰ τῶν ἄλλων καὶ ὅτι οἱ ἐχθροὶ μετὰ τὴν εἰς Χαϊδάρι μάχην ἐφόνευσαν 30 αἰχμαλώτους Ἑλλήνας, ἐν οἷς καὶ οἱ συλληφθέντες εἰς Πειραιᾷ, ὡς εἶπομεν ἄλλοτε, στρατιῶται τοῦ στρατηγοῦ Βάσσου· μένος δὲ ὁ ψυχουὸς τοῦ στρατηγοῦ διεσώθη φυγὰν εἰς τοὺς ἡμετέρους. Μᾶς γράφουσι προσέτι ὅτι μετὰ τὴν διάλυσιν τῆς εἰς Χαϊδάρι μάχης συνέπεσε νὰ ἐνταμνωθῶσιν εἰς τὴν φρεγάταν τοῦ Κυρίου Δεριγνυῖ ὁ Κιουταχῆς, ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τὸν Ὀμέρ-πασσαν, καὶ ὁ Καραϊσκάκης. Ὁ Κιουταχῆς πρῶτος ἔδωκε τὴν δεξιὰν εἰς τὸν Καραϊσκάκην. Ὁμίλησαν ἐλευθέρως πολλά. Ὅσοι γνωρίζουσι τὸν Καραϊσκάκην, ἂς συμπεράνωσι τὰς διαλέξεις καὶ ἀποκρίσεις του. Τὴν ἐπομένην ἡμέραν ὁ ἀρχηγὸς τῶν Τυρκικῶν στρατευμάτων ἐπεμψε πρὸς τὸν ἀρχηγὸν τῶν Ἑλληνικῶν δῶρα, ταβάκον, καφέν καὶ σάκχαριν· ὁ δὲ ἀντέπεμψεν ἐν φορτίον οἶνον.

Ἐπιστολαὶ τοῦ Κιουταχῆ μεσολαβηθεῖσαι κατ' αὐτὰς, ἀπὸ 23 Αὐγούστου γεγραμμέναι, καὶ πρὸς τὸν βεζῆρην τῆς δούλας ἀποστελλόμεναι.

“Τὸ φρούριον τῶν Ἀθηνῶν, καθὼς σᾶς εἶναι γνωστὸν, εἶναι παλαιότερον ἀκοδομημένον εἰς πέτραν ὑψηλὴν καὶ δύσβατον· οὔτε ὑπόνομον ἐπιδέχεται, οὔτε εἰς ἐφύδον ἔρχεται· ἀπέχει δὲ 6 ὥρας ἀπὸ τῶν Δερβενίων τῆς Πελοποννήσου, καὶ πλησιάζει εἰς τὰς νήσους· εὐρίσκεται εἰς τὴν ἄκραν τῶν λοιπῶν ἐπαρχιῶν (βιλαετιῶν)· καὶ πρὸ πάντων τὸ φρούριον τοῦτο, ἐπεὶ εἶναι τόπος παλαιότατος, καὶ παλαιότερον ἐκδοῖτο ἐξ αὐτοῦ τοῦ τόπου πολλοὶ περιδότητοι φιλόσοφοι, καὶ τὰ ὅποια ἔχει τεχνικὰ τῆς ἀρχαιότητος ἔργα προξενοῦσι θαυμασμὸν εἰς τοὺς πεπαιδευμένους Εὐρωπαίους, διὰ τοῦτο ὅλοι οἱ Εὐρωπαῖοι, καὶ τὰ λοιπὰ ἔθνη τῶν ἀπίστων θεωροῦσι τὸ φρούριον τοῦτο ὡς ἰδίαν αὐτῶν οἰκίαν· καὶ ἐπεὶ τὸ νομίζουσιν ὡς προσκυνητήριον τίσιν οἱ Εὐρωπαῖοι, καθὼς καὶ ὅλα τὰ ἔθνη τῶν ἀπίστων τῶν ὀνομαζομένων χριστιανῶν, τὸ ὑπερασπίζουσι, καὶ προσπαθοῦσι, νὰ μὴ ἐκδῇ ἐκ τῶν χειρῶν τῶν ἀπίστων ἀποσταλῶν, καὶ ἐσυμφώνησαν, καὶ ὑπεσχέθησαν γενικῶς τὴν βοή-

Θεῶν των καὶ διὰ ξηρᾶς καὶ διὰ θαλάσσης. Κατὰ τὸ παρὸν συνηθροίσθη εἰς δύο σώματα τὸ στράτευμα των εἰς δύο μέρη τῶν Δερβενίων. Τὰ Ὑδραῖα πλοῖα δὲν ἀπολείπουσιν ἀπὸ τοῦ νὰ περιπλέωσιν ἐκεῖ ἀνὰ εἴκοσι καὶ τριάκοντα συγχρόνως· καὶ ἐπειδὴ ἐνδεχόμενα εἶναι, νὰ σκοπεύωσιν ἀπόδασιν αἰφνιδίως εἰς τινὲς τόπους, διὰ νὰ φέρωσι μεγίστην ζημίαν εἰς τοὺς προσκυνημένους ὑπηκόους μας, τὸ εἰς φύλαξιν τῶν παραθαλασσίων μερῶν εὐρισκόμενον στράτευμά μας πάντοτε φυλάττει, μὴ γενῇ καμμία ἀπόδασις. Οἱ εἰρημένοι ἀποστάται ἐπειδὴ εἶναι πολυάριθμοι, ὁ δοῦλος σας ἀφῆκα καὶ τὸν ὕπνον καὶ τὴν ἡσυχίαν, κατακείμενος εἰς τὸ νὰ καταδαμάσω τοὺς ἀποστάτας. Ἀκόσως οἱ ἄπιστοι Ῥωμαῖοι συμφωνήσαντες πρὸς ἀλλήλους εἰς βοήθειαν τῶν Ἀθηνῶν Δελήσωσι, νὰ ἐφορμήσωσι καθ' ἡμῶν, ἐλπίζομεν εἰς τὸν Θεὸν νὰ τοὺς τρέψωμεν εἰς φυγὴν, καὶ νὰ διασκεδάσωμεν τὰ κατηραμένα των κινήματα μετὰ τὴν ὑπερτάτην Δεῖαν βοήθειαν, καὶ μετὰ τὰς θαυματουργὰς εὐχὰς τοῦ διαδόχου τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς τοῦ βασιλέως μας. Κατὰ τὰς τωρινὰς περιστάσεις εἶναι ἀναγκαϊότατον, νὰ παρευρίσκηται εἰς τὴν πολιορκίαν τῶν Ἀθηνῶν πάντοτε βεζίρης τολμηρὸς καὶ ἔμπειρος, εἰς τοῦ ὁποῦ τὰς χεῖρας νὰ παραδοθῇ ἡ διοίκησις τῶν πολεμικῶν τῆς πολιορκίας ὑποθέσεων· διότι, ἂν τὸ φρούριον μίαν μόνον ἡμέραν μείνῃ χωρὶς τῆς παρουσίας ἐνὸς βεζίρη, ἡ κατάστασις τῶν περὶ μερῶν παρευθὺς Δέλει ταραχθῇ· καὶ ἐπειδὴ ὁ δοῦλός σας διὰ τὰς πολλὰς ἀσχολίας δὲν ἔχω εὐκαιρίαν, καὶ διὰ νὰ μὴ παρέρχηται ὁ καιρὸς ματαίως, εἶναι ἀναγκαϊότατον νὰ διορισθῇ ὅσον τάχιστα εἰς αὐτὸ τὸ μέρος ὁ πασσάς τῆς Εὐρύπου, ὁ Ὁμέρ-πασσας.

Κατὰ τὴν δουλικήν μου πίστιν, ἀφ' ἧς ἡμέρας ἔφθασα εἰς τὰς Ἀθήνας, ἡμέραν καὶ νύκτα καταγινόμενος ἀδιακόπως ὅλη ψυχῇ, τόσοι τὰ μοναστήρια ὅσον καὶ τὰς οἰκίας, τὰ ὅποια εἶχαν εἰς τὴν ἐξουσίαν των οἱ ἄπιστοι Ῥωμαῖοι, ἐλευθερόνων ἀπὸ τῶν χειρῶν των μετὰ χιλίων δυσκολιών, μόλις καὶ μετὰ βίας ἐκαθάρισα τὰ μέσα τῆς πόλεως ἀπὸ τοῦ ρύπου καὶ τῆς δυσωδίας τῆς ὑπάρξεως τῶν ἀπίστων.....

Λέγει ἔπειτα ὁ Κιουταχῆς ὅτι οἱ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως πεμφθέντες ὑπονομιπαιεῖ εἶναι ἀνεπιτήδευτοι, καὶ ὅτι μεταπέμπεται ἄλλους ἐπιτηδειότερους ἀπὸ Σκόπιας. Παραπονεῖται ὅτι ἀπαντὰ μεγάλας δυσκολίας εἰς ἐξοικονόμησιν τῶν τροφῶν, καὶ παρακαλεῖ τὸν βεζίρη, νὰ λυπηθῇ τὴν κατάστασιν τῶν ὀρθοδόξων, καὶ νὰ φροντίσῃ, νὰ σταλθῇ εἰς τὸ στρατόπεδον πολὺ ἄλευρον καὶ μετὰ πολλῆς ταχύτητος. Λέγει ὅτι ἐπεσκεύασε δέκα μύλους εἰς τὰ περὶ τῶν Ἀθηνῶν, καὶ εἰς φύλαξιν αὐτῶν ἀναγκάζεται νὰ ἔχῃ εἰς ἕνα ἕκαστον ἀνὰ 80 καὶ 100 στρατιώτας, τὸ ὅποιον εἶναι ψευδές· διότι οἱ μύλοι εὐρίσκονται τόσοι πλησίον εἰς τὸ στρατόπεδόν του, ὥστε φυλάττονται ἀφ' ἑαυτῶν. Λέγει ὅτι ἐτοίμασεν

6—7000 ἐκλεκτὸν στράτευμα, διὰ νὰ τὸ στείλῃ εἰς τὰ Δερβένια τῆς Πελοποννήσου· ἀλλὰ διὰ τὴν ἔλθειν των τροφῶν δὲν τὸ ἔστειλεν, ἐν ᾧ καὶ τροφὰς ἂν εἶχε, πάλιν στράτευμα δὲν ἠμπόρει νὰ στείλῃ· διότι δὲν ἔχει. Ὅσον στράτευμα λέγει ὅτι ἐτοίμασε νὰ στείλῃ εἰς Δερβένια, τόσοι μόλις εἶναι τὸ ὅλον εἰς Ἀθήνας. Εἰφεύσθη καὶ λέγων ἀνωτέρω ὅτι τὰ Ὑδραῖα πλοῖα περιπλέουσιν ἀδιακόπως ἀνὰ 20 καὶ 30 εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη, ἐν ᾧ τρία μόνον πλοῖα Ψαριανὰ εὐρίσκονται ἐκεῖ, καὶ αὐτὰ εἶναι ἱκανά. Εἰς τὸ τέλος πάλιν παρακαλεῖ ὁ Κιουταχῆς, νὰ διορισθῇ εἰς τὴν πολιορκίαν τῶν Ἀθηνῶν ὁ Ὁμέρ-πασσας, καὶ ἀφ' οὗ αὗτος τοποθετηθῇ, αὐτὸς Δέλει κινήσει ὅπου διετάχῃ, δηλ. εἰς τὰ Δερβένια.

Τὰ αὐτὰ γράφει ὁ Κιουταχῆς καὶ ἰδιοχείρως εἰς δεύτερον γράμμα πρὸς τὸν βεζίρη, καὶ ἐν τέλει λέγει: “Ζωοτρόφε μου αὐθέντα! Ἀνάγκη πᾶσα νὰ προφθάσῃ ὁ ζητούμενος βεζίρης μίαν ὥραν προτύτερα, διὰ νὰ προφθάσω ἐγὼ νὰ πιάσω τὴν Δέσιν των Δερβενίων τώρα, ἐν ᾧ τὸ ἀξιότατον στράτευμα τῆς Ῥούμελης εὐρίσκεται εἰς Πελοπόννησον διὰ τὸν πρὸς ἀλλήλους ἐμφύλιον πόλεμον· διότι, ἂν αὐτὸ τὸ στράτευμα ἐκδῇ ἔξω, καὶ ἐνθῇ μετὰ τοῦ τακτικοῦ στρατεύματος, ἀπωλέσαμεν ὄχι μόνον τοὺς κόπους, ἀλλὰ καὶ ὅλα τὰ στρατεύματά μας, καὶ πλέον ῥαγιάδων δὲν ἔχομεν· διότι ἔχοντες τὴν Ῥούμελην, τὴν Πελοπόννησον ὅπου ταν Δέλωμεν τὴν ἔχομεν εἰς τὸ χέρι, καὶ ὑπόσχομαι, ὅταν ἔχωμεν τὴν Ῥούμελην, εἰς δύο μηνῶν διάστημα νὰ ἐξουσιάσω τὴν Πελοπόννησον, μετὰ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, καὶ μετὰ τὴν εὐχὴν τοῦ αὐτοκράτορός μας. Τοῦτο κζέμαται ἀπὸ τῆς δραστηρίου καὶ ταχείας ἐνεργείας σας· ἐξ ἐναντίας ἀπωλέσαμεν τὸ πᾶν.”

Ὅτι φοβεῖται μὴ πάθῃ ὁ Κιουταχῆς, ἐξερχομένων τῶν εἰς Πελοπόννησον Στερεοελλαδιτῶν, Δέλει τὸ πάθει· διότι αἱ ἐμφύλιοι ταραχαὶ ἔπαυσαν, καὶ τὰ στρατεύματα διετάχθησαν νὰ ἐκστρατεύσωσι. Καὶ ἡ Πελοπόννησος δὲν εἶναι τόσοι εὐχείρωτος, ὅσον φαντάζεται ὁ Κιουταχῆς. Ἐνα καὶ ἡμίσεα χρόνον ἀγωνίζεται ὁ Ἰμπραχίμης, καὶ ὅμως δὲν ἠμπόρεσε νὰ κατορθώσῃ τίποτε, καὶ οὔτε Δέλει πλέον κατορθώσῃ. Διὰ νὰ πέσῃ ἡ ἀκρόπολις τῶν Ἀθηνῶν, καὶ νὰ ὑποταχθῇ ἡ Πελοπόννησος, πρέπει πρῶτον νὰ μωρανθῶσι διόλου οἱ Ἕλληνες, καὶ εἰς τοιαύτην κατάστασιν δὲν ἔφθασαν, οὔτε Δέλουσι καταντήτει ποτὲ εἰς τοῦτο. Ἦγεν καλὸν ἀναμφιδόλως, ὅτι ἠμποροῦν νὰ πράξωσι σήμερον οἱ Ἕλληνες, νὰ μὴ τὸ ἀναδάλωσιν εἰς τὴν αὖριον. Ὁ ἐχθρὸς τὴν σήμερον εἶναι ἀδυνατώτατος, καὶ εὐκολώτατα καταστρέφεται· σήμερον λοιπὸν πρέπει καὶ νὰ καταστραφῇ.

Τὰ λοιπὰ τοῦ ἐκ τοῦ Συνταγματικῦ ἄρθρου. Ἀφ' οὗ ταῦτα ἐσυμφωνήθησαν, ὁ λόγος πλέον ἦτον, νὰ πείσωσι τὸ Γαλλικὸν μινιστέριον, πάντοτε ἄστατον καὶ πάντοτε ἀπροσώγητον, νὰ κάμῃ μίαν ὁποιαδήποτε ἀπόφασιν. Ἀλλ' ὁ Κ. Βιλλέλης, ἀσχολούμενος

παραπολύ εἰς τὸ περὶ τῶν τριῶν εἰς τὰ 100 σύστημα, δὲν ὑπώπτευνεν εἰς τὸ περὶ αὐτὸν γινόμενον κίνημα. ἀγρύπνηται ὁμως ὁ Κ. Μέττερνιχ διὰ τοὺς ἐν τῇ Γαλλίᾳ φίλους του. Ἀλλὰ, χάρις εἰς τὰ ἰσχυρὰ αὐτῶν ἐπιχειρήματα, οἱ ἄλλοι φίλοι των ἐν τῷ διδακτῷ ἔδωκαν τὸν λόγον των, καὶ ἐβρίσκειν δύνανται μίαν ὑπόθεσιν, τὴν ὁποίαν, χρειὰς τυχοῦσης, ἡμποροῦν κάλλιστα καὶ νὰ μὴ πληρώσωσιν· ἀλλὰ τὸ αὐτὸς ἦτον, νὰ λάβωσι καὶ αὐτὴν τὴν μικρὰν παραχώρησιν, διὰ νὰ τὴν κάμωσι ὡς ἀντηχῆσθαι ὑψηλότερα. Ἐπειτα εἶναι γνωστὸν πῶς ὁ Κ. Μέττερνιχ διέλεγε τὴν δυσκολίαν. Ὑπὸ τὴν ἀλυσιν πρόφασιν πράξεων τινῶν πειραλικῶν, τὰς ὁποίας ἡ Ἑλληνικὴ Διοίκησις, ὡς ἦτον ἀσχολημένη διὰ τὸν πρὸς τὸν Ἰμπερατὸρα-πασσάν ἀγῶνα, καὶ διὰ τὰς Αὐστριακὰς δουλοπλοκίας, δὲν ἐδυνήθη νὰ συστέλλῃ ἐντελῶς, ἐπέμψθησαν διατάγματα εἰς ὅλους τοὺς Αὐστριακοὺς κυβερνήτας, ὅχι μόνον νὰ καταδιώκωσιν ἀνηλεῶς πᾶν ὅ,τι καὶ κατ' ἐπιφάνειαν πειραλικόν, ἀλλ' ἀκόμη νὰ καταστήσωσι καὶ ὅλους τοὺς κατοίκους ἐκάστης νήσου, ἐκ τῆς ὁποίας ἠθέλην ἐκδοῦν πειρατὴς, συνενόχους ὅλων τῶν αἰτωματῶν; ὅσα ἠθελον προκύψει ἐκ τοῦτου εἰς τὸ ἐμπόριον· νὰ τοὺς προσβάλλωσι, χρειὰς τυχοῦσης, καὶ ν' ἀποτελειώσωσιν οὕτως αὐτοὶ τὸν ὀλεθρὸν τῶν διὰ τῶν ὀπλων.

Ἡ πράξις αὕτη ἐκοινοποιήθη καὶ εἰς τὰς ἄλλας διοικήσεις. Ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ Ῥωσσία ἀντεῖπαν. Τὸ Γαλλικὸν μινιστέριον ἐσιώπησεν. Διὰ τὴν βαθεῖαν αὐτοῦ ἀπρονοησίαν ἡμποροῦσε καὶ νὰ συγκατανεύσῃ εἰς τοῦτο· ἀλλ' ἡ τύχη τῷ ἐδοθήσεται ἀναμφιδόλως· ἐστάθη εἰς τὸ χεῖλος τῆς ἀδύσσου· ἀπέφυγεν αὐτὴν τὴν φορὰν τὰ ἐπακολουθήματα πράξεως, τὴν ὁποίαν δὲν ἠξεύρομεν πῶς νὰ ὀνομάσωμεν, καὶ τὰ ὁποῖα δέλουσι πέσει κατὰ μόνῃς τῆς κεφαλῆς τοῦ Αὐστριακοῦ μινιστερίου.

Μεταξὺ ὅλων τούτων τῶν δουλοπλοκιῶν καὶ ἀντιδουλοπλοκιῶν (intrigues et contre-intrigues) τὸ Ἀγγλικὸν μινιστέριον εἶχε πάντοτε πρὸ οφθαλμῶν τὰ μέσα τῆς ἐκτελέσεως τοῦ σχεδίου τοῦ ἀτελοῦς συμβιβασμοῦ, καὶ ἐξηγήσαμεν ἄλλοτε, πῶς ἔπραξαν οἱ Ἕλληνες ὅ,τι ἡ φρόνησις, καὶ ἡ ἀνάγκη τοῖς ὑπαγόρευον νὰ πράξωσι. Διέβλεψαν τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας καὶ τῶν γυναικῶν καὶ τῶν τέκνων των ἀπὸ τοῦ παντελοῦς ἐξολοθρευμοῦ· ἔπρεπε νὰ ἐλπίζωσιν ὅτι, κάμνοντες μίαν φορὰν ἀρχὴν, καὶ διοργανιζόμενοι κατ' ὀλίγον, ἠθελαν συνεισθεῖν ἀνεπαίσθητως τὰς δυνάμεις, νὰ τοὺς θεωρῶσιν ὡς Ἕλληνας, καὶ ὅχι πλέον ὡς ὑποηκούς τοῦ σουλτάνου· ἐνόησαν ὅτι ἡ τελεία, ἔξωσις τῶν Τούρκων ἐκ τῆς γῆς αὐτῶν ἠθέλε συγχωρῆσθαι εἰς αὐτοὺς, νὰ ἐμῶσι διὰ τῆς παιδείας εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν πολιτισμένων ἐθνῶν· προσδοκῶσιν ἀπὸ τῆς ἐαυτῶν μεριότητος, καὶ ἀπὸ τῆς δικαιοσύνης τοῦ ἐαυτῶν ἀγῶνος, ἀπόλυτον αὐτονομίαν. Ἐὰν ἐπιτύχωσιν, ἀποκτώντες ἐγγύησιν δέλουσιν ἀπολαύσει

τὸ πᾶν· ἐὰν δὲ ἡ Πόρτα μείνῃ ἀκαμπτὸς, καὶ ἀποβάλλῃ ἀκόμη μίαν φορὰν τὰς εὐχὰς των, ποῖος δέλει τολμήσει πλέον νὰ ὑψώσῃ τὴν φωνὴν εἰς ἔλεγχον τῆς εὐγενούς αὐτῶν ἐπαναστάσεως; ποῖος δὲν δέλει ἰδεῖ ἐναργῶς, ὅποιοι εἶναι οἱ Τούρκοι, καὶ ποῖα εἶναι ἡ Ἑλλὰς; ποῖον ἐξαχρειωμένον μινιστέριον δέλει νομίσαι ὅτι δύναται, νὰ καταφρονήσῃ τὰς φωνὰς τῆς ἀγανακτήσεως τῶν ἐθνῶν, καὶ νὰ ἐπιμείνῃ εἰς συστήματα τόσον ἀνόητα, ὅσον μισητά;

Μονάρχαι πεπαιδευμένοι καὶ γενναῖοι ἐγένοντο συμμέταχοι τῆς συμπαθείας τῶν ἐθνῶν. Οἱ ἐν Ἀγγλίᾳ φιλάνθρωποι δὲν δέλουσι θυμῷ, νὰ βραδύνωσι περισσότερο χρόνον εἰς τὸ ν' ἀκολουθήσωσι τὴν δεθείσαν εἰς τὴν ἡπειρὸν ἐνάρετον κίνησιν. Ὁ λόγδος Κόχραν δέλει συναθροίσει περὶ ἑαυτὸν, ἐν ὀνόματι τῆς Ἀγγλικῆς ἐθνικῆς ματαιότητος, ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἔμενον ἕως τῶρα κωφοὶ εἰς τὴν φωνὴν τῆς θεσκέας καὶ τῆς φιλάνθρωπίας· καὶ πρὸ τοῦ χρόνου ἡ Εὐρώπη ὅλη δέλει ἐρωτήσῃ ἴσως αὐτὴν ἐαυτὴν ἐρυθριῶσα, ἂν ἦναι τῶντι ἀληθινὸν ὅτι ἐδυνήθη νὰ ἀναβάλῃ τόσον καιρὸν τὸ νὰ κηρυχθῇ ὑπὲρ πράγματος ἱεροῦ, τὸ ὁποῖον εὐχαριστεῖ ἐν ταύτῳ καὶ ὅλα τὰ πλάσματα τῆς φαντασίας, καὶ ὅλους τῆς δικαιοσύνης τοὺς νόμους.

Ἀλλ' ὅ,τι μάλιστα δίδει ἐλπίδα τινὰ περισσοτέραν εἰς τοὺς φίλους τῆς ἀνθρωπότητος εἶναι ὅτι, ὅσοι ἐν τῇ Γαλλίᾳ καὶ ἐκτὸς τῆς Γαλλίας ἀπέκτησαν περισσοτέραν εὐνοίαν παρὰ τῷ σατράπῃ τῆς Αἰγύπτου, τῷ ἐαυτῶν συμμάχῳ, κατώρθωσαν, λέγεται, νὰ τὸν κάμωσι, νὰ ἐννοήσῃ ὅτι καὶ μετὰ τὴν τῶσιν τοῦ χρυσοῦ δαπάνην, καὶ μετὰ τὴν τῶσιν αἱμάτων χύσιν ἀπὸ τῆς τελευταίας αὐτοῦ ἐκστρατείας, πάλιν ἔχει καιρὸν νὰ ἀναλάβῃ τὴν σειρὰν, τὴν ὁποίαν δὲν ἔπρεπε ν' ἀφήσῃ· ὅτι ἔπρεπε νὰ ὑπόσκηται πάντοτε εἰς τὴν Πόρταν καὶ νὰ μὴ φυλάτῃ τίποτε, καὶ νὰ εὐχαρίστηθῃ νὰ στερεωθῇ εἰς τὸν τόπον του, χωρὶς νὰ ἐπιθυμήσῃ παραπολύ διὰ τὸν υἱόν του εἰς τὴν Κρήτην, καὶ τὴν Πελοπόννησον αὔξῃσιν, ἡ ὁποία δὲν ἠθέλε κάμει ἄλλο, εἰμὴ ν' ἀδυνατίσῃ αὐτὸν τὸν ἴδιον. Εἶναι λυπηρὸν ἀναμφιδόλως ὅτι δὲν ὁμίλησαν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, καὶ μετὰ σταθερότητος, εἰς τὴν ἀρχὴν. Εἶναι λυπηρὸν ὅτι τὸ Γαλλικὸν μινιστέριον, ἀντὶ νὰ χάσῃ εἰς τὰ πολιτικὰ πράγματα τὸν βαθμὸν, εἰς τὸν ὁποῖον καὶ ἡ Δέσις τοῦ τόπου, καὶ ὁ πλοῦτος τῆς γῆς, καὶ ἡ ἀγχίνοια τῶν κατοίκων δέλουσι μᾶς δίδει πάντοτε δικαιώματα ἀναντ' ῥήτα, τρέχει κατόπιν ἄλλων δυνάμεων, καὶ δὲν βλέπει ὅτι κανεὶς ἄλλος δὲν ἔχει περισσοτέρον ἡμῶν δίκαιον νὰ ὁμιλήσῃ περὶ τῶν κατὰ τὴν Μεσόγειον θάλασσαν γινομένων. Ἀλλ' ἂν ἀληθῶς παραίτητε, καὶ κατὰ τοῦτο μόνον τὸ κεφάλαιον, τὴν πεπαιδευμένην τῆς Αὐστρίας πολιτικὴν· πρέπει πάλιν νὰ τῷ συγχωρῶμεν, ὅτι ἐγνώρισε καὶ αὐτὸ μίαν φορὰν τὴν κυριότητα τοῦ λόγου· ἢ